

DAN
COMAN
Căsnicie

roman

POLIROM
2016

A ajuns în Gara de Nord la 6:30. Fusesse singur în tot vagonul, dar n-a reușit să doarmă deloc. Întilnirea era stabilită pentru ora 12, în fața televiziunii naționale.

A intrat la McDonald's și, după ce a așteptat o vreme la masă, și-a luat rucsacul și s-a dus să comande. O cafea lungă și slabă, fierbinte și fără nici un gust, dar de trei ori mai scumpă ca-n Class. A ieșit pe terasă, unde se putea fuma. A scos din rucsac cartea Darel.

*Ai așteptat destul. Pune-ți o floare în păr,
aruncă berea sălcie cu tot cu pahar la capătul
gardului.*

Te du puțin mai încolo.

*Pentru a dispărea fără urmă nu există decît
metode didactice,*

asa că deschide singură porțița înțepenită.

Folosește-ți forța ambelor brațe. Du-te.

I-a trimis Rebecăi un mesaj: *buna dimineața. cafea?*

Bei o cafea cu un mort? a întrebat-o pe Daria, cu mulți ani în urmă, într-una din nenumăratele lui plimbări nocturne prin oraș – și ea a închis ușa în urma lui și a pus apa la fiert în ibric.

A aruncat cafeaua sălcie cu tot cu pahar în coșul de gunoi de la capătul terasei, apoi a luat un taxi pînă la televiziune.

S-a învîrtit o vreme pe-acolo, fumînd. Traficul se întetise, oamenii se grăbeau, tot mai mulți, într-o parte și-ntr-alta. Era abia 8. Trebuia să ajungă urgent la o baie. Ideal ar fi fost să

dea prin apropiere de o cafenea unde să intre și să poată folosi toaleta. A luat-o prima dată în dreapta. Vezica era gata să-i crape și încă nu găsisse nimic. S-a întors și, după ce a trecut strada aproape alergînd, a găsit un bar. Deschidea abia la 9. N-a mai putut. S-a întors cu spatele la oamenii care treceau, la mașini și troleibuze și, cu toată rușinea, a urinat îndelung la capătul gardului de fier.

De la 9 la 11 a stat în bar, ieșind doar din cînd în cînd ca să mănînce cîte un sandvici. Soția lui îi împachetase frumos, în staniol, opt sandviciuri cu brînză și salam, în tren a mîncat două, dar, ca de obicei (prostul tău obicei, îi amintea ea uneori), se jena să mănînce în public, deși în cafeneaua aceea goală barmanița stătea cu spatele la el, pe unul din scaunele înalte de la bar, și butona întruna telefonul.

Ieșea și făcea cîtiva pași, mîncînd la repezeală, apoi intra iar, cerea încă un espresso lung și o apă minerală. Fuma. Era tot mai surescitat.

Mama lui l-a sunat de cîteva ori. Da, mamă, totul e bine, mă descurc.

Apoi, cerînd încă o apă minerală, și-a sunat soția, dar ea n-a răspuns.

Rareș, elevul său, cîștigător al Olimpiadei Internaționale de Filosofie, care venise cu două zile înainte la București, împreună cu părinții, i-a dat mesaj că ajunge la 12.

La 11, s-a postat în fața televiziunii și-a așteptat, fumînd țigară de la țigară.

La 12:15 a ieșit reprezentantul Ministerului Educației și atunci, dintr-odată, iviți din toate direcțiile, s-au strîns cu toții în jurul lui. Au

făcut foarte repede cunoștință, timpul îi presa. Apăruseră și Rareș cu părinții, erau cu toții foarte emoționați.

Cel de la minister rezervaseră două locuri la hotel, pentru el și profa de desen. Elevii fuseseră cazați în internatul Liceului Eminescu, ceilalți profesori preferaseră să stea la neamurile sau la cunoștințele lor din capitală.

Mamele olimpicilor zîmbeau, tații erau sobri și suspicioși.

La 2, a zis reprezentantul ministerului după ce le-a făcut instructajul într-o săliță de la parter, la 2 ne vedem aici, din nou.

Loganul TVR-ului care îi ducea la hotel a demarat în trombă.

Profa de desen părea încîntată. Rîdea întruna. În cinci minute știa aproape totul despre ea: locuia în Buzău, căsătorită, o fetiță, zodia pești, iubea Bucureștiul, pe Dali și pe Tarantino. O să fie distractiv, a zis, nu mai fi așa crispat. L-a enervat replica ei, nu i se părea nicidecum că ar fi crispat, doar foarte obosit. Îți dai seama, șapte ore cu trenul, nedormit și nemîncat. Și poate că da, sînt și puțin emoționat, deși nu sînt prima oară în direct la o televiziune. A repetat asta, dar ea n-a mai zis nimic.

Au urcat împreună cu liftul la etajul cinci.

Simpatică profa, și-a zis scoțîndu-și din rucsac puloverul albastru și blugii negri de la Bossini, aranjîndu-i frumos, cum îi arătase soția lui, pe spătarul scaunului. Apoi a luat sandviciurile rămase și le-a indesar în frigiderul minuscule. A trebuit să scoată de-acolo dozele de Cola și alunele ca să-i încapă mîncarea. De la geam nu se vedea decît un bloc uriaș în construcție. Camera era pentru

nefumători, fereastra nu se rabata decît cîtiva centimetri. A încercat s-o sune iar pe Rebeca, i-a intrat direct căsuța vocală. S-a spălat pe mîini și pe față, și-a clătît gura cu apă de dinți, și-a aranjat puțin părul. Nu arăta obosit nici în oglinda din baie, nici în cea din cameră, cu atît mai puțin în cea din lift. A coborît singur, așa că a putut să se privească liniștit și din profil. Brusc, a prins incredere.

A mai fumat două țigări pînă a coborît Monica. Se schimbase, avea o fustă albă pînă deasupra gleznelor, sandale albastre și bluză albastră, își dăduse cu albastru pe la ochi, ochii ăia de un albastru intens și deschis ca la ciinii husky. Eșarfa albă de la gît îi venea minunat. Zîmbea. Nu mai întîlnise o femeie atît de frumoasă la față, dar cu un corp atît de ciudat. Mică, pînă-ntr-un metru șaizeci, cu un fund enorm, lat și bombat cum nu mai văzuse altul și cu niște sîni mari, acoperindu-i jumătate din piept. A lăsat-o să intre prima în mașină, i-a închis ușa, abia apoi, pe partea cealaltă, a urcat și el. Ce drăguț ești, mulțumesc, a zis ea zîbind.

Ceilalți îi așteptau în holul imens de la televiziune. Povesteau, rideau, erau binedispuși. A zîmbit, făcîndu-i cu ochiul lui Rareș, care stătea nedezlipit de părinții lui. Monica s-a strecurat imediat în mijlocul lor, făcînd încă o dată cunoștință cu fiecare, întrebînd una, alta, rizînd. El încerca să-și stăpînească tremurul mîinilor. A mai luat o cafea de la aparatul de pe hol, a ieșit de patru ori să fumeze.

De data asta i-a preluat o doamnă care i-a felicitat din nou și i-a rugat să meargă spre

leșirea 2B, la microbuz. La ora 3 era programată întâlnirea cu președintele, iar la 5 cu prim-ministrul, nu își permitteau să întârzie.

În microbuz nimerise pe scaunele din spate, lângă proful de matematică și olimpica lui. N-au schimbat nici o vorbă tot drumul. Noroc că era lângă geam, putea privi liniștit orașul. I-a mai trimis un mesaj Rebecăi. În fața lor, profesoara de germană din Sibiu, cu eleva și părinții acestela, vorbeau nemțește. Pe scaunele de lângă șofer, coordonatoarea grupului, olimpicul de la desen și Monica sporovălau. Îi plăcea s-o audă rizînd pe buzolancă, îi dădea curaj și încredere. Totul va fi bine, o să vezi – i-a spus asta deja de vreo cinci ori. Ultima dată înainte de a urca în microbuz, luîndu-l de mîină și privindu-l fix în ochi. N-a rezistat decît foarte puțin ochilor ei mari și albaștri, a lăsat imediat privirea în jos.

La 2:30 au intrat la Cotroceni. După ce-au trecut prin zona de siguranță, au fost poștiți într-o sală îngustă în care au așteptat. Pe mesele din mijloc erau sticle de jumătate cu apă plată, dar nimeni nu s-a atins de ele. Proful de mate se tot ridica și făcea cîtiva pași, părea și mai emoționat decît eleva sa. Olimpicei de la română i s-a făcut rău, dar n-a avut nevoie de îngrijiri, găsise în propria-i poșetă medicamentul necesar. El i-a făcut semn lui Rareș și acesta i-a zîmbit.

Se așezase lângă Monica. Mirosea foarte bine, iar părul ei scurt strălucea de parcă tocmai l-ar fi udat. N-ai emoții? a întrebat-o.

El, na, cum să n-am, dar sînt emoții pozitive, constructive, îmi fac bine.

Prin bluzița albastră i se vedeau cele trei rînduri de colăcel de grăsime de pe burtă, însă Monica era cît se poate de dezinvoltă, nu părea să vrea să-i ascundă. Fundul ei imens acoperea în întregime scaunul.

Stai liniștit, i-a spus, o să vezi, nu e mare lucru. Dăm mina cu președintele, ne spune cîteva vorbe, presa filmează și gata!

Totul de la 3 fix la 3:10, cu tot cu glumele făcute de președinte cu jurnaliștii, după încheierea ceremoniei. Măcar n-au avut de așteptat decît cinci minute acolo, în picioare, în sala de primire.

Televiziunile sînt pregătite, a auzit.

Din partea cealaltă a apărut președintele, rîzînd. A ținut să-i felicite direct, pe toți, și să le promită tot sprijinul său. El n-a mișcat nici ochii-n cap cît a vorbit șeful statului. Miinile îi transpiraseră groaznic. Traversînd cu pași repezi și siguri încăperea aceea enormă, președintele a venit în dreptul lor și i-a strîns mina flecărui, pe rînd. Felicitări, a zis. El a apucat să-și șteargă palma dreaptă de blugi, înainte de a-i întinde mina. Președintele nu l-a privit mai mult de o secundă.

Vezi că n-ai murit, frumușelule? s-a distrat Monica după ce-au ieșit. Cîțiva reporteri i-au așteptat pe trepte, cerîndu-le cîte o scurtă declarație.

E onorant să fii primit și felicitat de președintele țării, a zis el.

În fața lui, coapsele enorme ale Monicai săltau serios într-o parte și-ntr-alta. Se grăbea să-și recupereze telefonul uitat în sala îngustă.